

s ustanovením § 109 úst. listiny, podle něhož soukromé vlastnictví lze omeziti jen zákonem. Ani tato námitka není však důvodnou. Cit. vlád. nař. opírá se o zákon z 15. dubna 1920 č. 337 sb. z. a n. § 1 t. zák. zmocňuje vládu, aby pro úpravu mimořádných hospodářských nebo zdravotních poměrů, způsobených válkou, použila cesty nařizovací, kde by jinak bylo třeba zákona, když se toho jeví nutná potřeba a když by průtah, spojený s předložením věci sboru zákonodárnému, byl věci na újmu. V odst. 2. vylučuje z toho zmocnění toliko úpravu poměrů ústavních a politických vůbec, a poměrů finančních, pokud se ukládají pokladně trvalá břemena nebo jednotlivci jsou zatěžováni veřejnými dávkami, a dále úpravu příslušnosti trestních soudů. Z těchto výhrad může přicházeti zde v úvahu jedině výhrada úpravy poměrů ústavních. Jak však nss vyslovil již ve svém nálezu z 13. května 1922 čj. 16447/21 (Boh. č. 1360), na nějž se po rozumu § 44 jedn. ř. odkazuje, rozumí zákon »poměry ústavními« jen uspořádání základů organizace státu, nikoli však poměry, jež tkví v subjektivních právech jednotlivců, byť i tato ústavou zaručena byla jako jejich práva a svobody. I kdyby tedy vlád. nař. č. 240 ex 1921 omezovalo soukromé vlastnictví, nevybočovalo by z mezí zmocnění daného vládě zákonem č. 337 ex 1920. Zda však zákon tento sám neodporuje ústavní listině, toho nss vyšetřovati nemohl, poněvadž podle § 102 úst. listiny a § 8 zák. o ss může zkoumati toliko, byl-li zákon řádně vyhlášen, kdežto rozhodování o tom, neodporuje-li ústavní listině, vyhrazeno je dle čl. II. úvoz. zák. k ústavní listině a § 7 zák. z 9. března 1920 sb. 162 soudu ústavnímu.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 1495.

Poplatky správní: Poplatek za vývozní povolení je splatný teprve tím okamžikem, kdy žadatel povolení skutečně obdržel, nikoli kdy povolení je datováno.

(Nález ze dne 14. září 1922 č. 12499.)

Věc: Firma N. & P. v J. proti úřadu pro zahraniční obchod (vr. fin. r. J. Vondraš) o vrácení manipulačního poplatku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dne 6. července 1920 poukázala firma N. a P. exposituře komise pro zahraniční obchod v Karl. Varech ke krytí manipulačního poplatku za povolení k vývozu 7 beden zrcadlového skla částku 13.202 Kč 60 h. Dopisem ze dne 9. července 1920 oznámila expositura naznačené firmě, že povolení k vývozu bylo firmě současně zasláno, a že manipulační poplatky činily podle nařízení z 12. dubna 1920 5%, že však byly zredukovány na 1%, o čemž expositura obdržela vyrozumění dne 7. července 1920. Jelikož jí však nedošlo žádné nařízení o 5%ním manipulačním poplatku již zaplaceném, ať přeplacený manipulační poplatek žádosti u ní reklamuje. Dne 14. července 1920 žádala firma u expositury o vrácení přeplaceného manipulačního poplatku per 10.560 Kč jako difference mezi 5% a 1%ním poplatkem.

Dne 22. března 1921 pak expositura sdělila firmě toto:

»Na Vaše dopisy ze dne 14. července 1920 a 21. srpna 1920 ohledně vrácení manipulačního poplatku na Vaše povolení č. —, jež svého času byly postoupeny naší centrále do Prahy k dalšímu jednání, obdrželi jsme dnes sdělení ze dne 16. března 1921 č. —, že náš návrh byl zamítnut s odůvodněním, že povolení bylo vystaveno v době, kdy v platnosti byl 5%ní manipulační poplatek«.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Sporná otázka koncentruje se na to, kterým okamžikem nastala povinnost stěžující si firmy poplatek za povolení k vývozu zrcadlového skla zaplatiti. Žal. úřad podle znění nař. rozhodnutí a podle vývodů zástupce jeho při veřejném ústním jednání zastává názor, že jest jím onen okamžik, kdy se na dotčeném formuláři vyznačí datum, kdy povolení se udílí, a že nezáleží na tom, zdali povolení se nachází ještě u žal. úřadu a zdali bylo straně doručeno čili nic.

Nss však toto stanovisko sdíleti nemůže. Neboť vybírá-li se poplatek za povolení, které udílí úřad, pak z toho následuje, že poplatek se stává splatným teprve, když ten, kdo o ně žádá, povolení má, — tudíž teprve tenkrát, když je přímo od úřadu nebo prostřednictvím pošty obdržel.

V tomto případě však udává stěžující si firma, že povolení, datované dnem 25. června 1920 obdržela teprve v měsíci červenci 1920, tudíž v době, kdy byl v platnosti poplatek 1%ní a nikoliv 5%ní a zůstalo tvrzení toto úřadem žalovaným nepopřeno.

S tohoto stanoviska neodpovídá právní názor, na němž spočívá nař. rozhodnutí, zákona, a bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 1496.

Řízení před nss: K výkladu § 44 zák. o ss.

(Nález ze dne 14. září 1922 č. 12.547.)

V ě c: Edvín S., koncipista zemské vlády v Opavě, proti ministerstvu vnitra (min. rada Dr. K. Beran) o přiznání výhod dle zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-1 podal ministerstvu vnitra žádost, aby mu podle §§ 8 a 14 zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n. včítána byla pro postup do vyšších požitků vojenská služba od 28. října 1914 do 12. února 1919 a odůvodnil žádost svoji skutkovými okolnostmi, ze kterých dovozoval, že nebýti jeho povolání do činné služby vojenské dne 2. srpna 1914, byl by býval dne 16. října 1914 složil III. státní zkoušku, ke které měl na tento den určen termín, a tím by býval nabyl ustanovené kvalifikace pro přijetí do státní služby a již toho dne (16. října 1914) se mohl ucházeti o přijetí do ní.

Nař. rozhodnutím byla žádost ta zamítnuta z těchto důvodů:

Dle čl. IV. § 10. zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n. lze státním zaměstnancům skupiny A—C služ. pragm., kteří výkonem válečné vojenské služby byli déle nežli rok zdrženi ve svých studiích, zkrátiti postupové lhůty v každé z prvních dvou tříd časového postupu o 2 roky až do úhrnné výměry 4 roků, nebo kratší v měsících čítané vojenské